

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **Z. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 maja 2024 r. zażalenia obrońcy Z. C. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 marca 2024 r. (sygn. akt II WKK 22/24) o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 13 marca 2024 r., Zastępca Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach, SSA Wiesław Kosowski, na podstawie art. 93 § 2 k.p.k. oraz art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji złożonej dnia 6 marca 2024 r. przez obrońcę skazanego, adwokat A. K., od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2023 roku (sygn. akt II AKa 188/23), uznając ją za niedopuszczalną z mocy ustawy.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł obrońca z urzędu skazanego, zarzucając orzeczeniu „*błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze, podczas gdy Sąd jest zobligowany do badania tego faktu z urzędu.*”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy prezesowi Sądu Apelacyjnego w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym nieopłaconej w całości ani w części, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. SK 78/21.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie okazało się zasadne.

Z. C. został skazany na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 30 zł, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat. W kasacji obrońca podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego a to, art. 433 §1 i 2 k.p.k. w zw. z 7 k.p.k. i art. 440 k.p.k., jak również art. 170 §1 k.p.k.

Zgodnie jednak z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można umieścić jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jeżeli w sprawie zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, która pozwala na rozpoznania kasacji, pomimo wyroku z innym rozstrzygnięciem niż skazanie na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, zarzut ten musi zostać podniesiony formalnie przez skarżącego. Domaganie się przez obronę, by to Sąd odwoławczy, za pośrednictwem którego wnosi się do Sądu Najwyższego kasację, merytorycznie badał, czy nie występują w sprawie niepodniesione bezwzględne powody odwoławcze nie znajduje podstawy w k.p.k. Odmienny pogląd skutkowałby efektywnym obejściem ograniczenia z art. 523 § 2 k.p.k., skutkującym tym, że każda kasacja powinna być rozpoznawana przez Sąd Najwyższy, gdyż potencjalnie podlegałaby z urzędu badaniu na okoliczność zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Nadto skoro zażalenie niniejsze złożył ten sam obrońca, który składał kasację, nie jest do końca zrozumiałe, dlaczego nie uznał za wskazane postawić zarzutu nieprawidłowej obsady sądu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ms]